



אמרי שפר "רנז"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אדם חכם הוא אחד היודע ליהנות ולנצל כל מצב וכל תקופה, הוא רואה את הייחודיות שבכל יום, את המתיקות שבכל גיל ואת האתגר בכל משימה.

אדם תמיד צריך להיות מוכן לקראת הבאות, כי לעולם אינו יודע מתי בורא עולם יחליט להעמיד אותו בניסיון. הוא צריך להיות תמיד חזק באמונה וביטחון, כדי שגם אם הניסיון יפקוד אותו פתאום, הוא לא יפול ברוחו. הוא יאמין בכל ליבו, כי הקב"ה עומד לימינו ומסייע לו לעבור את אותו ניסיון בשלום.

אוהב נאמן חייב מעצמו לבוא אל שמחת חברו אפילו לא נקרא, וקמצא לא עשה כך, לכן גם לו חלק בחורבן...

אחד הצדיקים ביקר בארץ ישראל לפני כמאה וחמישים שנה. בשובו הקיפוהו תלמידיו בהתרגשות "רבי! ספר לנו מה ראית! האם נותרו שרידי ימי קדם? עוד נשאר משהו מאז?". הרב השיב "הדבר היחיד ששרד בירושלים 'מזמן הבית' ועד עתה - זו ה'שנאת חנם', היא עדיין מבעבעת שם, והשטן חוכך ידיו בהנאה..."

אין ללבוש בגד חדש מ"ז בתמוז, אבל מותר לקנות בגדים וכלים חדשים עד ר"ח אב.

אין מחנכים קטנים בצום, מכל מקום לא יאכילם מאכלים של תענוג (משנ"ב סימן תק"ן ס"ק ה'). ראה הליכות שלמה תעניות פ' י"ג שלא היתה דעתו נוחה ממה שנערים צמים כמה צומות לפני הבר מצוה).

אין צורך לחנך קטן לומר עננו, אבל אם הקטן רוצה, יכול לומר. (ראה שבט הלוי ח"ח סימן קל"א).

אמר הצדיק רבי אברהם מסלונים, כאשר אדם פוגש את רעהו ברחוב העיר – הוא מתעניין ושואל: מה שלומך? מה מעשיך? כך גם צריך כל אדם לשאול את עצמו: מה פעל א-ל? האם כבר פעלת היום דבר מה בעבור א-לוקים? האם גרמת כבר היום נחת רוח לבורא העולם. (וקראת לשבת עונג)

אנו חיים בתקופה בה כלל ישראל זקוק לנו, אולם לא כדי שנמות על קידוש ה', אלא כדי שנחיה למען קדושת שמו. בלעם נחשב רשע למרות השגותיו הנעלות. הוא ידע בדיוק מה א-לוקים רוצה ממנו, אולם הוא לא היה מוכן לחיות למען רצון ה', אלא רק למות בשבילו. אנחנו יודעים טוב יותר מבלעם, אנחנו רוצים ומוכנים לחיות למען ה', אולם לפעמים גם אנחנו עלולים לשקוע בעניינים שונים, ולשכוח את מטרתנו האמיתית. אם נחשוב ונתעמק שוב ושוב בשאלה 'עבור מה היינו מוכנים למות', נוכל להזכיר לעצמנו עבור מה עלינו לחיות.

אנו לא מגדלים את ילדינו רק כדי שיגיעו למסיבת חומש או מסיבת סידור ולאחר מכן נחיה בהקפאה עד בר המצווה ושוב נמתין לחתונה. אנחנו יכולים ליהנות מהיום יום, מפירורי הנחת השגרתיים, מהחוכמ'ס היומיומיים.

אנחנו מעדיפים לשמוע ולקבל בעיקר (או רק...) מידע המתאים ותומך בתפיסת העולם שלנו. וכאשר מדובר במידע סותר, אנחנו פחות שמים לב אליו ונוטים לשכוח אותו במהירות, כאילו לא היה.

בגדים שאינם חשובים כל כך שאין צריך לברך עליהם שהחינו, כגון מנעלים חדשים ואנפילאות (כותנות, לבנים, כיפות, וכיוצ"ב) בגדי זיעה, מותר לקנות וללבוש מ"ז בתמוז עד ר"ח.

בהגהתו לסעיף הראשון ב'שלחן ערוך' (או"ח א א) פסק הרמ"א: "ומיד שיעור משנתו יקום בזריזות לעבודת בוראו". על דבריו הוסיף והעיר ה'משנה ברורה' (שם סק"ח): "בזריזות – לאו דוקא, אלא ישהה מעט ולא יעמד פתאום כי זה מזיק לגוף (גיטין ע, א). טוב לומר תכף בקומו: 'מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך'."

בני ישיבה מעדות המזרח (שאיסור תספורת אצלם רק בט' הימים), הלומדים בישיבות אשכנזיות, יש הסובר שמותר להם להסתפר ואין בזה משום לא תתגודדו, כיון שידועים דעות המחבר והרמ"א ויש הסובר שראוי שינהגו כמנהג המקום.

בנין הבית מחדש מתחיל בפינוי ההריסות. נְפִנָה מלבנו שנאת חנם, קנאה וצרות עין. נטהר נפשנו ובלבבנו משכן נבנה, באותנטיות 'כמו פעם' - רק ללא שנאת חנם 'של פעם'. נזכה לראות בנחמת ציון וירושלים.

בשו"ע (או"ח רלט, א) קורא על מטתו פרשה ראשונה של שמע ומברך המפיל חבלי שינה וכו'. הגה: ויקרא קריאת שמע סמוך למטתו, ואין אוכלים ושותים ולא מדברים אחר קריאת שמע שעל מטתו, אלא יישן מיד, שנאמר (תהילים ד, ה) אמרו בלבבכם על משכבכם ודומו סלה. ואם קרא ק"ש ולא יוכל לישן מיד, אז חוזר וקורא כמה פעמים זה אחר זה עד שישתקע בשינה ושיהיה קריאתו סמוך לשינתו.

בתענית ציבור, הש"ץ יהא רק מי שנתמלא זקנו (ט"ז סי' נ"ג ס"ק ב' משנ"ב שם ס"ק כ"ד), ואין להקל בזה אפילו ע"י מחילת הציבור (ט"ז שם, שכבוד הציבור היינו כבוד שמים שכוונתם לכבוד הש"ת שיהא ש"ץ ראוי להמליץ בעד הקהל. פמ"ג שם)

גם בתפילה עליו לנהוג כן. אם לא כיוון בחלק מהברכות, לא יתייאש ויאמר: "כיוון שבטלה מקצתה- בטלה כולה". אין שייכות בין זה לזה כלל. יתחזק על כל פנים בהמשך התפילה וינסה לכוון בשאר הברכות.

גם נשים אסורות להסתפר מ"ז בתמוז, ומשום צניעות, מותר. מריטת שער גבות, מותר.

"האמונה שהשלום הוא רצוי לא מספיקה כדי להשיג אותו" (ברק אובמה)